

Predikan 3 sön i Fastan, 1 årg.**Luk 11:14-26, Ef 5:1-9, Kampen mot ondskan****Psalm 20, P&S 841 och 369, 75, Oange ps 826, C.ka.****Kampen *mot* ondskan – är en kamp *för* livet!**

Hos Lukas möter vi Jesus,
och vi får ta del av en världsbild som inte längre
är vår egen...

- Ja, så skulle vi kunna tänka och så tänka vi nog också,
men är det så det är?

Är det inte snarare så, att mycket av den värld
som Jesus gång på gång beskriver
alltför väl går att liknas vid vår egen,
både ifråga om bildspråk, ordbruk och innehåll,
- och som gör att den ständigt är så aktuell?!

Jag möter berättelserna om onda andar och demoner
inom själavården.

För många människor som lever i själslig nöd
upplever sina inre röster
och det som tar makten över deras liv,
som just onda andar och demoner
som utsätter dem för stora plågor.

Jag hade ett sådant samtal med en ung man i torsdags em.
Han sökte mig inte för själavård
utan vi stötte ihop med varandra,
och eftersom jag hade en prästskjorta på mig
så ville han veta vad jag trodde – jag som var präst.

Sedan berättade han om en händelse
som han hade upplevt under dagen
och som handlade om andar.

Både Gamla och Nya testamentet är fulla
av berättelser om onda andar och demoner,
och vi är oftast väldigt snabba med att förklara dem
som just en gammal förlegad förståelse.

Och så kan det nog också många gånger vara,
men jag vill inte heller förminska människors egna
upplevelser och erfarenheter
när de berättar om dem.

*

Ja, vad är *ondska*
och hur bedriver vi kampen *mot det onda*?

Inom oss kommer nog många olika bilder upp
av sådant som vi själva har blivit utsatta för
och av sådant som har drabbat andra.

Men vilken kamp kan vi själva gå in i
för att försöka förhindra att det onda sker?
Hur kan vi stå emot det onda när vi möter det
i världens orättvisor och i våra egna handlingar?
Ja, hur lever vi i *kärleken* när vi möter *hatet*?

Eller med de ord som Paulus använder i sitt brev till
Efesierna; hur bemöter vi och hur står vi emot
otukt, orenhet och själviskhet,
oanständigt taktlöst lättsinnigt tal och tomma ord?

Allt detta som vi möter
och som vi på olika sätt medverkar till.

Jag skulle önska att jag kunde säga:
- *Nej, men inte jag!*
Men så är det inte – utan *även jag!*

Även jag lever *i* och medverkar *till*
väldens bortvändhet från Gud
– och är det något som jag är smärtsamt medveten om,
så är det just det!

Och visst kan jag befria mig ifrån skulden
genom att peka på dem som är mycket värre än jag själv,
men det hjälper inte om jag vill leva i ljuset,
vill leva i kärleken, såsom Guds barn.

Paulus skriver:

*En gång var ni mörker, men i Herren har ni nu blivit ljus.
Lev som ljusets barn – ljuset bär frukt överallt
där det finns godhet, rättfärdighet och sanning.”*

Ja, det är här i vi har vår uppgift!

Att leva som ljusets barn
i en värld som bombas och där folk ställs mot folk.
Där nationer rustar för att kunna skydda sig mot tänkta hot.
Där nationalismen allt mer få fäste
och där hatet delar upp oss i *vi* och *dom*
och blir till rädsla och splittring.

Och vi kan konstatera att vi möter detta allt mer.

Men hur kan vi bedriva kampen mot det onda?
Den ondska som inte gör halt
- även om vi ställer upp allt fler betonglejon på våra gågator,
utbildar allt fler poliser,
sätter upp allt fler övervakningskameror
och avlyssnar allt mer internetkorrespondens?

Vad kan vi göra för att skingra mörkret,
så att vanmakt och missmod byts till hopp,
och så att varje människa känner att de själva
har makten över sina egna liv?

Hur kan kärleken fördriva hatet?
Hur kan otro vändas till tro?
Hur kan falskhet och död
bli till sanning och liv?

Paulus, han går *kärlekens väg*
och han eftersöker en balans mellan ideal och verklighet:
Att se sig själv i ljuset - och att se sina egna skuggor!
Han säger: *Lev i det goda, lev i tacksägelsen till Gud,
för något annat passar sig inte.*

Ja, det är när vi vågar spegla det onda *in mot vårt eget liv*
som ondskan blir synlig,
och det är då som vi kan förvandla vårt mörker till ljus!

All förändring börjar inom oss!
Det börjar i att jag vill mig själv gott
genom att göra det goda mot andra.

Då växer min inre styrka
och med den kan jag också på ett förnyat sätt
leva i Guds närhet.

För hos Gud kan jag söka förståelse och förlåtelse,
där kan kärlekens makt bryta igenom min egen vilshet,
och där kan min svaghet förvandlas till styrka.

Då kan jag också svara *JA* till livet självt
i tro på att Guds nåd och kärlek bär mig.

*

Jesus sista vandring in i döden
var en väg kantad av sorg och smärta,
men det var en vandring som hade *livet*
och *den aldrig sinande kärleken* som slutmål.

Och på samma sätt får vi, var och en av oss,
aldrig sluta hoppas på att all förändring till det goda
är möjlig.

Och på det sättet kan vi själva visa på
att Jesu död hade en mening,
en mening som aldrig slutar att upphöra
eller som mister sin kraft.

... eller som Martin Luther (kanske) skrev:

*"Även om jag visste,
att världen skulle gå under imorgon,
skulle jag plantera mitt äppelträd idag."*

*

Jesus samlade sina lärjungar.
Han visste att vi behövde samlas för att bli starkare
i kampen för det goda.
Och vi kan se hur styrkan växer när vi tillsammans
höjer våra röster.

För det är inte endast de onda krafterna
som talar med höga röster idag.
Utan det är människor som tillsammans
skriver ner sina berättelser om missförhållanden,
kränkningar och trakasserier.

Som demonstrerar och håller tal
mot vapeninnehav och vapenlagar.
Berättelser och *tal* som går ut över hela världen,
och som når fram och in i maktens boningar.

Och de som höjer sina röster idag
är de som i alla tider har hållits tillbaka
och blivit tystade: kvinnor och unga.

Vi är döpta i vatten.
Därför kan vi, var och en av oss
vara de vattendroppar som urholkar stenen
och som får förändringar att ske.

Och tillsammans får gå ut i världen
rustade och omslutna av Guds nåd.
Och vi får leva i kärleken
– i den kärlek som Kristus älskar oss med!

Jag vill möta... av Karin Boye

Amen

Jag vill möta...

Rustad, rak och pansarsluten
gick jag fram –
Men av skräck var brynjan gjuten
och av skam.

Jag vill kasta mina vapen,
svärd och sköld.
All den forna fiendskapen
var min köld.

Jag har sett de torra fröna
gro till slut.
Jag har sett det ljusa gröna
vecklas ut.

Mäktigt är det späda livet
mer än järn,
fram ut jordens hjärta drivet
utan värn.

Våren gryr i vinterns trakter
där jag frös.
Jag vill möta livets makter
vapenlös.

av Karin Boye